

“No t’oblidis de la figuera maleïda”

Aprofita'm el temps. —No t'oblidis de la figuera maleïda. Ja feia alguna cosa: treure fulles. Com tu... —No em diguis que tens excuses. —Poc li valgué a la figuera —explica l'Evangelista— que no fos temps de figues, quan el Senyor hi anà a cercar-les. —I estèril restà per sempre. (Camí, 354)

11 de juliol

Tornem al Sant Evangeli i aturem-nos en allò que ens diu sant Mateu, al

capítol vint-i-u. Ens hi relata que Jesús, *mentre tornava a la ciutat, va tenir gana i en veure una figuera a la vora del camí, s'hi acostà*. Quina alegria, Senyor, de veure-us amb gana, de veure-us també al pou de Sicar, assedegat! (...)

I com us feu entendre, Senyor! Com us feu estimar! Us ens mostreu com nosaltres, en tot llevat del pecat: perquè palpem que amb Vós podrem vèncer les nostres males inclinacions, les nostres culpes. Perquè no importen ni el cansament, ni la fam, ni la set, ni les llàgrimes... Crist es va fatigar, tingué fam, estigué assedegat, va plorar. Allò que compta és la lluita -una contesa amable, ja que el Senyor s'està sempre al nostre costat- per complir la voluntat del Pare que està en el Cel. (...)

Va arribar a la figuera, i *no hi trobà més que fulles*. Això és lamentable. Passa així en la nostra vida? És que

dissortadament hi manca fe, vibració d'humilitat, que no s'hi veuen sacrificis ni obres? Que només hi ha la façana cristiana, però que estem mancats de profit? És terrible.

Perquè Jesús ho mana: *que mai més no neixi fruit de tu. I a l'instant la figuera restà seca*. Ens fa llàstima aquest passatge de l'Escriptura Santa, ensems que ens anima també a encendre la fe, a viure conforme a la fe, per tal que Crist rebi sempre un guany de nosaltres. (Amics de Déu 201-202)